

lige Behandling (af saadanne Spørgsmaal ved en Finantslovs tredje Behandling gaa ud fra, at den høitagede Indenrigsminister har Samtykke til at anvende de 600 Kr. paa den Maade, han har ønsket i Skrivelse af 14de Marts 1876.

Glaussen: Som antydet af den ærede Ordfører og som ærede Medlemmer ville vide, har jeg tilladt mig at stille et Underendringsforslag til Udvalgets Forslag under Nr. 30. Grunden til, at jeg har stillet Forslaget, er den, at jeg har funden den Sum, som det ærede Udvalg har foreslaaet til Understøttelse for Lodsseierne paa Fjølster, for lav til at kunne lette det Tryk, der paahviler disse. Det ærede Udvalg har ved at sætte Summen til 40,000 Kr. havt for Dø, at ved denne Sum i Forbindelse med den Sum, der er tilfalden Lodsseierne af Centralkomiteens Midler, vilde den Skade kunne dækkes, der forarsages ved Stormfloden den 10de og 11te Februar 1874, altsaa den yderligere Skade, som derved forarsages des ud over, hvad den tidligere Stormflod den 13de November 1872 foranledigede. Jeg har imidlertid troet, at det Tryk, der vilde blive tilbage, vilde blive for tungt for Lodsseierne. Denne Anskuelse havde jeg allerede, den Gang Digeloven af 23de Mai 1873 blev vedtagen, og jeg turde neppe have givet Loven min Stemme, hvis jeg ikke fra anden Side var bleven gjort opmærksom paa, at et Beløb af c. 30,000 Rd. vilde blive tilskudt af Centralkomiteens Midler for at lette Lodsseierne Trykket af den da allerede afstedkomne Skade. Imidlertid kom der jo som bekendt en ny Stormflod, som forøgede Udgiften til Digers Opførelse med 89,000 Rd. Disse er det nu, som det ærede Finantsudvalg tilraader fuldstændig at fritage Lodsseierne for, og dette anerkjender jeg, men mit Synspunkt er dette, at den Byrde, der bliver tilbage, endnu er for streng at bære for Lodsseierne. Den samme Anskuelse har, som det forekommer mig, ogsaa bestandig gjort sig gjældende her i Thinget, ligesom den ogsaa ifjor kom til Orde gennem den daværende høitæredede Indenrigsminister. Han udtalte nemlig ved Finantslovens 3die Behandling her, at efter hans Mening vilde et passende Beløb til at lette det Tryk, der hvilede paa Lodsseierne paa Fjølster, være i Alt 70,000 Rd., deri indbefattet Tilskuddet fra Centralkomiteen. Selv dette Beløb maatte jeg, som dog kjender Forholdene temmelig nøje, anse for temmelig lidet, men jeg har dog ved mit Forslag ikke turdet gaa ud derover, og dette Forslag er derfor baseret paa den daværende Indenrigsministers Syn paa Sagen. Naar nu det høie Thing maatte vedtage mit Underendringsforslag, saaledes at Understøttelsens Beløb blev sat til 116,000 Kr., udkommer netop, naar man dertil lægger de 24,000 Kr., som af Centralkomiteens Midler ere tilfaldne Lodsseierne, den Sum, som den daværende høitæredede Indenrigsminister mente burde komme

disse Egne til gode. Den ærede Ordfører henviste til adskillige Oplysninger, der skulde være komne frem i Sommerens Løb, og som have gjort, at Udvalget maasse er kommen til at se paa denne Sag med et noget andet Blik end tidligere; men jeg ser dog ikke, at der i de mig bekjendte Oplysninger, hvorom vi hørte den ærede Minister udtale sig ved Finantslovens 1ste Behandling, er Noget, som virkelig er istand til at godtgjøre, at det Tryk, som man hele Tiden har ment vilde være for strengt for vedkommende Egn, ikke endnu er tilstede i samme Grad som tidligere. I det Udtog af Kapitain Carstensen's Beretning af 19de Februar 1876, der meddeles af Udvalget, fremgaar det for mig, at der endnu mere end tidligere er Udsigt til, at Digebyrden vil blive for stærk for vedkommende Egn. Det vil af denne Beretning fremgaa, at de Arbejder, som ere blevne udførte i Løbet af det sidste Aarstid, navnlig en Mængde Moler og Indbygninger, som det hedder i Beretningen, have lidt betydelig Skade ved Høivandet i Efteraaret. Jeg har selv taget disse Arbejder i Omsyn og set, at de alle paa en enkelt Undtagelse nær ere fuldstændigt faldne sammen. Kapitain Carstensen giver de vanskelige Forhold under Lerklinten Skjolden derfor, men jeg tror, at Skjolden mere ligger i en uregelmæssig eller maasse rettere skjodesløs Bygning af Indbygningerne, der ere udførte paa en Maade, som aldrig ret vil kunne forsvares. Jeg skal ogsaa gjøre det høie Thing opmærksomt paa, at disse Arbejder have været Gjenstand for en Undersøgelse ved Retten, hvorefter det har vist sig, at der ved deres Udførelse er begaaet betydelige Misligheder fra Entreprenørernes Side, ligesom der ogsaa har manglet Oilsyn. Jeg tror, at selv om man nu vilde istandsætte disse Indbygninger, vilde de ikke blive solide; men de maa vist fuldstændig tages op fra Bunden og bygges om. Blive de kun reparerede, er det min Overbevisning, at hvad der nu er overgaaet dem ved Høivandet i Efteraaret, vil gjentage sig ved ethvert Høivande, saa at Følgen vil blive den, at de aarlige Vedligeholdelsesudgifter tilnærmelsesvis ville løbe op til samme Beløb som selve Dige-skatten. Dette er for mig et yderligere Bevis for, at Egnen ikke kan bære den Byrde, Stormfloden og Opførelsen af Digerne have medført, og som man har lagt paa den ved Loven af 23de Mai 1873. Selv om man imidlertid gik ud fra, at enkelte eller maasse flere af Lodsseierne vilde være i Stand til at bære Byrden, saa tror jeg dog, at det Bestemmende ved Behømmelsen af, om Dige-skatten med Rette paahviler dem eller ikke, maa være, om selve de Forder, der beskattes af Digerne, og hvoraf Skatten svares, ere i Stand til at svare den. Derimod skal man ikke gaa ud fra, om Vedkommende af sin private Formue eller af sin anden Eiendom er i Stand til at dække Skatten; thi dette er uretfærdigt, og jeg drifter mig til at formene, at de Forder, der have været